

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.915 van 8 juni 2026
in de zaak A. 239.662/VII-42.140**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juli 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 290.432 van 16 juni 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.579 van 8 september 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katinka Verbeken, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 28 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 januari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 15 februari 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 juni 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste punt van het eerste middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft in zijn beroepschrift verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022 en in zijn aanvullende nota naar de update daarvan van 17 november 2022 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop

gewezen wordt dat er nog geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. Verder heeft verzoeker nog verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan riskeren, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

In een tweede punt van het eerste middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Verzoeker heeft er onder meer op gewezen dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije, en dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron waarop de verwerende partij zich baseert, geen of slechts zeer beperkt gewicht mogen krijgen en dat de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Verzoeker heeft duidelijk uiteengezet waarom de informatie onvolledig is en welke de gevolgen daarvan zijn voor de risico-analyse. In het bestreden arrest wordt niet ingegaan op verzoekers kritiek op het gebruik van de *Country of Origin Information* (COI) van het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA) door de verwerende partij, terwijl de kritiek op het bronnengebruik nochtans cruciaal is voor een correcte beoordeling van verzoekers dossier en zijn mogelijkheden om terug te keren naar Afghanistan. Er wordt geen rekening gehouden met het

standpunt van de UNHCR doch enkel met de rapporten van het EUAA. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met zijn kritiek, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen.

6. In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota een vrees heeft opgeworpen voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan na internationale bescherming te hebben gezocht in Europa en er jaren te hebben verbleven. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in zoverre hij laat uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering, beide risicocategorieën door elkaar haalt. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. Verzoeker heeft er in zijn beroepschrift op gewezen dat zijn vertrek naar en verblijf in Europa door de taliban kan worden aanzien als een daad van politiek verzet. De vraag is bijgevolg niet of verzoeker is veranderd, maar wel hoe hij door de taliban zal worden gepercipieerd na een jarenlang verblijf in Europa en welk risico hij daardoor loopt. Het gaat hierbij om het risico dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa loopt om te worden beschouwd als een verrader, zonder dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa effectief zal worden beschouwd als een verrader. Verzoeker bekritiseert ook het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Het bestreden arrest bevat volgens verzoeker geen effectief antwoord op de aangevoerde kritiek doch wel een tegenstrijdige motivering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft zelf aan dat personen van wie de taliban vermoeden dat ze religieuze en morele normen hebben overschreden, een risicoprofiel hebben. In het bestreden arrest wordt echter niet uitgelegd hoe

enerzijds kan worden gesteld dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht en anderzijds dat hij omwille van zijn vlucht naar en verblijf in Europa dit risico niet zou lopen, temeer nu nog geen gevallen gekend zijn van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa.

Verzoeker vervolgt dat het risico voor de onderscheiden groepen van terugkeerders erg verschilt en dat de door hem bijgebrachte objectieve landeninformatie betrekking heeft op de afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa en precies om die reden een doelwit van vervolging vormen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt echter niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet op grond van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch in welke mate rekening werd gehouden met de door hem geuite bronnenkritiek, noch hoe dit zich verhoudt tot het niet betwiste feit dat de taliban een slecht beeld hebben van Afghanen die het land verlaten hebben.

In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat niet moet worden onderzocht hoe een terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien en welke de risico's zouden zijn omdat verzoekers toelichting “de algemene speculatie niet overstijgt” en dat het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een niet dienstige “hypothetische constructie” is bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming, laat verzoeker gelden dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker had aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en derhalve zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Verzoeker zou bij aankomst

op de luchthaven door de controleposten van de taliban identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa en ondervraagd worden, hetgeen met geweld, mishandeling en zelfs met foltering en detentie gepaard kan gaan. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het niet is geoorloofd om het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM voor te behouden aan een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. De hypothese van terugkeer moet volgens verzoeker “gedisciplineerd, chronologisch en logisch” in kaart worden gebracht.

Tot slot voert verzoeker aan dat hij veel informatie heeft bijgebracht waaruit blijkt dat in Europa afgewezen verzoekers om internationale bescherming bij hun terugkeer in Afghanistan daden van vervolging dreigen te ondergaan. Verzoeker blijft in het ongewisse waarom deze informatie in het bestreden arrest buiten beschouwing wordt gelaten.

7. In een derde middelonderdeel wijst verzoeker op artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en op artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind. Volgens het bestreden arrest stelt de aanvankelijk bestreden beslissing dat expliciet rekening werd gehouden met het IVRK, kan de algemene overweging dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht en de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden om internationale bescherming te krijgen, voegt het feit dat het hoger belang van het kind moet worden gerespecteerd niets toe aan de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing en beperkt verzoeker zich tot “een uitgebreide theoretische uiteenzetting”. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij heeft aangevoerd in zijn beroepschrift en laat gelden dat het bestreden arrest geen voldoende en effectief antwoord bevat op zijn argumentatie betreffende het hoger belang van het kind, zodat hij de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden acht.

8. In een vierde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) leidt verzoeker af dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene preciaire socio-economische situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van partijen in het conflict. Volgens hem voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn onderzoek bijkomende voorwaarden toe aan dit toetsingscriterium.

Verzoeker zet uiteen dat volgens het bestreden arrest niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren en uit de beschikbare landeninformatie evenmin blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend is veroorzaakt door de gedragingen van de taliban. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* afgestapt van het idee dat de ernstige schade uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt eveneens een voorwaarde toe aan het voormelde toetsingscriterium door in het bestreden arrest te stellen dat de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, niet in rekening dienen te worden gebracht omdat er geen sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Van belang is enkel dat de humanitaire omstandigheden overwegend het gevolg zijn van direct of indirect handelen en/of nalaten van de betrokken partijen. Volgens verzoeker moeten zowel gedragingen van de taliban die niet rechtsreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp) als gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening worden gebracht om te beoordelen of de preciaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. Door aldus het

relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg “essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium”, faalt de motivering van het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht. Tot slot laat verzoeker gelden dat hij in zijn aanvullende nota heeft gewezen op een verslag “OHCHR, Afghanistan [...]”, waaruit blijkt dat de taliban een verbod op vrouwelijke medewerkers hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties, en dat met dit verbod de humanitaire hulp wel degelijk op grote schaal werd verminderd door de taliban, zodat “de *Sufi en Elmi* analyse van het EHRM dan ook van toepassing is”. Volgens verzoeker antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet op.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan betrouwbare informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban (eerste punt van het eerste middelonderdeel).

Op grond van “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3 van het bestreden arrest een uitgebreide analyse van het door verzoeker voorgehouden risico op vervolging als terugkeerder of verwesterde Afghaan na zijn verblijf in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat uit “objectieve landeninformatie” heden niet blijkt dat “in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”, dat “in het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, zich een individuele beoordeling op[dringt]” en dat het aan “verzoeker toe[komt] *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. Betreffende verzoekers argumenten over zijn beweerde verwestering, wordt echter vastgesteld dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om die redenen het risico loopt om te worden

blootgesteld aan vervolging. Na de uitgebreide analyse in punt 2.3. van het bestreden arrest in het kader van een devolutief beroep, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert. In die analyse wordt telkens verwezen naar de concrete landeninformatie waarop de vaststellingen zijn gesteund.

Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de meest recente informatie besluit dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan om uitspraak te kunnen doen over verzoekers vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de in aanmerking genomen recentere landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport van februari 2022 en dat van november 2022, waarin het eerder ingenomen standpunt overigens enkel wordt bevestigd. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op de “objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”, dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de “*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*” dat daarin met de inhoud van de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*” rekening werd gehouden door de EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022

betreft, bevestigt de “*valuable input*” van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

11. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie (tweede punt van het eerste middelonderdeel), hetgeen hij op verschillende elementen betreft.

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor een “anonieme bron”. In dit verband dient er overigens op te worden gewezen dat het niet gaat om een bron van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, maar een bron die in aanmerking wordt genomen en dus ook is aanvaard in een rapport van het EUAA. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Tweede middelonderdeel

12. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op grond van de bijgebrachte landeninformatie dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd doch dat verzoeker dit *in concreto* aannemelijk moet maken. Daarom is een individuele beoordeling nodig, waarbij rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat uit verzoekers dossier geenszins blijkt dat zijn verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Bovendien toont verzoeker volgens het bestreden arrest niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

Uit de voormelde motivering blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ingeroepen vrees omwille van het verwesterd zijn zowel heeft onderzocht vanuit het oogpunt van een daadwerkelijke verwestering als vanuit het oogpunt van een gepercipieerde of toegeschreven verwestering, doch oordeelt dat verzoeker geen van beide aantoonde. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumenten uit het beroepsschrift wel degelijk in zijn beoordeling betrokken.

13. Met de overweging dat de negatieve perceptie ten aanzien van Afghanen die uit Europa terugkeren “kan” resulteren in stigmatisering, geeft de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aan dat dit niet noodzakelijk steeds het geval zal zijn. Volgens het bestreden arrest dient dit *in concreto* te worden aangetoond. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd, dient aldus *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Verzoeker toont op dit punt derhalve geen tegenstrijdigheid in de motieven aan.

14. In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat vaak een onderscheid wordt gemaakt tussen mannen die elders zijn gaan werken en mannen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn getrokken. Zo worden voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. beschouwd als corrupt of besmet en wordt ook in het algemeen, vooral in rurale Pashtou-gebieden met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan hebben verlaten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron (...) geen duidelijk verband (zag) met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit

waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten.

15. Wat de “hypothese van terugkeer” betreft, waarop verzoeker wijst, dient te worden herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een omstandige analyse heeft gemaakt van de situatie voor afgewezen Afghaanse asielzoekers “bij terugkeer naar Afghanistan”, waarbij zowel algemene landeninformatie als verzoekers persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. Het besluit is dat verzoeker niet aantoont dat hij in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem zodanig hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving “dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn”, dat verzoeker “geen mate van verwestering aantoont” zodat hij zich redelijkerwijze kan aanpassen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst en dat verzoeker “[i]n geval van terugkeer” niet riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden toegedicht door de taliban. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoeker nog stelt dat er een onderzoek dient te gebeuren naar hoe een terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers en welke risico’s dit met zich meebrengt, stelt de Raad dat deze toelichting de algemene speculatie niet overstijgt en derhalve geen verder onderzoek vereist.”

Met het voorgaande beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voldoende wijze de hypotheses van verzoeker betreffende een terugkeer zonder reisdocumenten dan wel met reisdocumenten van de Afghaanse ambassade in Brussel.

16. In de mate dat verzoeker zich richt tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat hij als afgewezen asielzoeker die terugkeert naar Afghanistan geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij vervolgd zou worden, terwijl hij nochtans bijzonder veel objectieve landeninformatie had aangevoerd waaruit blijkt dat hij een risico op vervolging zou lopen, vraagt verzoeker in wezen een nieuwe

beoordeling van de aangebrachte landeninformatie. De Raad van State treedt als cassatierechter echter niet in de beoordeling van de zaak.

Derde middelonderdeel

17. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Waar verzoeker aanvoert dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing expliciet stelt dat rekening werd gehouden met het Kinderrechtenverdrag. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekers uitgebreide theoretische toelichting, legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft en een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat er gedurende de procedure wel degelijk voldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid als minderjarige, zoals uit de hierboven gedane vaststellingen ook blijkt.”

Met het voorgaande beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het algemeen verzoekers argumentatie aangaande de toepassing van het hoger belang van het kind. Daarenboven is volgens het bestreden arrest ook concreet rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, onder meer bij het persoonlijk onderhoud met verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst verder uitdrukkelijk naar verzoekers leeftijd bij de beoordeling van de door verzoeker opgegeven vluchtmotieven en de voorgehouden gebeurtenissen met betrekking tot verzoekers familie. Hij betreft ook verzoekers “zeer jonge leeftijd” bij de vraag of verzoeker in België waarden en visies zou hebben ontwikkeld waardoor hij zodanig zou zijn vervreemd van de

Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest niet daadwerkelijk zou zijn ingegaan op zijn argumentatie betreffende het hoger belang van het kind, mist derhalve feitelijke grondslag.

Vierde middelonderdeel

18. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het criterium dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, de voorwaarde toevoegt dat het moet gaan om opzettelijk gedrag, gericht tegen de Afghaanse burgers.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat omstandig in op de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij oordeelt dienaangaande dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren niet als voorwaarde wordt gesteld. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek berust in die mate op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

19. Verzoekers kritiek berust eveneens op een foute lezing van het arrest waar hij aanvoert dat in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat “[d]e oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat de precare humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet. Verder betreft de vraag of de precare humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor, een feitelijke beoordeling waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

20. De overwegingen in het bestreden arrest dat er na de machtsovername door de taliban weliswaar sprake was van onder meer een “gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen”, maar dat niettegenstaande het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, niet blijkt dat zij “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”, vormen een antwoord op verzoekers kritiek met betrekking tot het verbod voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers aan te stellen.

21. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of

vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M'Bodj* en dat daarin “wordt gesteld dat een preciaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet”.

22. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

23. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

24. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op acht juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams